
vidyAgItA

विद्यागीता

Document Information

Text title : Vidya Gita

File name : vidyaagiitaa.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc_giitaa

Author : Traditional

Transliterated by : sunder hattangadi

Proofread by : sunder hattangadi

Description-comments : Tripura Rahasya, Jnana Khanda, Ch. 20

Latest update : November 7, 2017

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 17, 2023

sanskritdocuments.org

विद्यागीता

त्रिपुरा रडस्ये ज्ञानभरुडे

अथ विशोध्यायः ।

अत्र ते वर्तयिष्यामि पुरा वृत्तं श्रुणुष्व तत् ।

पुरा अरुमसलामध्ये सत्यलोडेडतिपावने ॥ १ ॥

ज्ञानप्रसङ्गः समलूत् सूक्ष्मात्सूक्ष्मविमर्शनः ।

सनकाद्या वसिष्ठश्च पुलस्त्यः पुलहः ङतुः ॥ २ ॥

भृगुरत्रिरङ्गिराश्च प्रयेता नारदस्तथा ।

अ्यवनो वामदेवश्च विश्वामित्रोऽथ गौतमः ॥ ३ ॥

शुकुः पराशरो व्यासः कण्वः काश्यप अेव य ।

दक्षः सुमन्तुः शङ्भश्च लिपितो देवलोऽपि य ॥ ४ ॥

अेवमन्ये ऋषिगण्णा राजर्षिप्रवरा अपि ।

सर्वे समुद्वितास्तत्र अरुमसत्रे मडत्तरे ॥ ५ ॥

मीमांसां यङ्कुरत्युच्यैः सूक्ष्मात्सूक्ष्मनिरुपिणैः ।

अरुमाणां तत्र पप्रश्चुरृषयः सर्व अेव ते ॥ ६ ॥

भगवन् ज्ञानिनो लोडे वयं ज्ञातपरावराः ।

तेषां नो विविधा भाति स्थितिः प्रङ्कृतिभेदतः ॥ ७ ॥

डेयित् सदा समाधिस्थाः डेयिन्मीमांसने रताः ।

अपरे लङ्कृतिनिर्मग्राश्चान्ये डर्मसमाश्रयाः ॥ ८ ॥

व्यवडारपरास्त्वेडे बडिर्मुभनरा ँव ।

तेषु श्रेयान् डि डतम अेतन्नो वङ्कृतुमर्डसि ॥ ९ ॥

स्वस्वपक्षं वयं विद्मः श्रेयांसमिति वै विधे ।

डति पृष्टोऽवदद् अरुमा मत्वाऽनाश्चस्तमानसान् ॥ १० ॥

मुनीन्द्रा नाडमप्येतद्वेदि सवात्मना ततः ।
जानीयाद्विममर्थं तु सर्वज्ञः परमेश्वरः ॥ ११ ॥
तत्र यामोऽथ सम्प्रष्टुमित्युक्त्वा तत्र तैरथौ ।
सङ्गम्य देवदेवेशं विष्णुनाभिसमागतम् ॥ १२ ॥
पप्रच्छ ऋषिमुष्यानां प्रश्नं तं लोकसृष्टिधिः ।
प्रश्नं निशम्य य शिवो ज्ञात्वा विधिमनोगतम् ॥ १३ ॥
मत्वाऽनाश्वस्तमनस ऋषीन् देवो व्यचिन्तयत् ।
किञ्चिद्दुक्तं मयाऽत्रापि व्यर्थमेव भवेन्ननु ॥ १४ ॥
स्वपक्षत्वेन जानीयुर्षयोऽश्रद्धया युताः ।
एति मत्वा प्रत्युवाच देवदेवो भूष्वरः ॥ १५ ॥
श्रुणुध्वं मुनयो नाडमप्येतद्वेदि सुसुकुटम् ।
अतो विधां भगवतीं ध्यायामः परमेश्वरीम् ॥ १६ ॥
तत्प्रसादान्निगूढार्थमपि विद्मस्ततः परम् ।
एत्युक्त्वा मुनयः सर्वे विधिविष्णुशिवैः सह ॥ १७ ॥
एध्युर्विधां भूषानां त्रिपुरां चिच्छरीरिणीम् ।
एवं सर्वैरभिध्याता त्रिपुरा चिच्छरीरिणी ॥ १८ ॥
आविरासीच्छिवाकाशमयी शब्दमयी परा ।
अभवद् मेघगम्भीरनिःस्वनो गगनाङ्गणे ॥ १९ ॥
वदन्त्वृषिगणाः किं वो ध्याता तद्द्रुतमीडितम् ।
मत्पराणां छि केषाञ्चिन्न डीयेताभिवाञ्छितम् ॥ २० ॥
एति श्रुत्वा परां वार्ष्णीं प्रणोमुर्मुनिपुङ्गवाः ।
ब्रह्माद्योऽपि तदनु तुष्टुवुर्विविधैः स्तवैः ॥ २१ ॥
अथ प्रोचुर्षिगणा विधां तां त्रिपुरेश्वरीम् ।
नमस्तुभ्यं भूषानि श्रीविधे त्रिपुरेश्वरि ॥ २२ ॥
अशेषोत्पाद्यित्री त्वं स्थापयित्री निजात्मनि ।
विलापयित्री सर्वस्य परमेश्वरि ते नमः ॥ २३ ॥
अनूतना सर्वदाऽसि यतो नास्ति जनिस्तव ।
नवात्मिका सदा त्वं वै यतो नास्ति जरा तव ॥ २४ ॥

सर्वाऽसि सर्वसाराऽसि सर्वज्ञा सर्वदर्शिणी ।
असर्वाऽसर्वगाऽसाराऽसर्वज्ञाऽसर्वदर्शिणी ॥ २५ ॥

देवि भूयो नमस्तुभ्यं पुरस्तात् पृष्ठतोऽपि य ।
अधस्ताद्धूर्ध्वतः पार्श्वे सर्वतस्ते नमो नमः ॥ २६ ॥

भूळि यत्तेऽपरं रूपमैश्वर्यं ज्ञानमेव य ।
इत्वं तत्साधनं मुष्यं साधकं सिद्धमेव य ॥ २७ ॥

सिद्धेस्तु परमां काष्ठां सिद्धेषूत्तममेव य ।
देव्येतत् कृतो भूळि भूयस्तुभ्यं नमो नमः ॥ २८ ॥

धत्यापृष्टा मडाविधा प्रवक्तुमुपयङ्गमे ।
दयमाना ऋषिगणो स्पष्टार्थं परमं वयः ॥ २९ ॥

श्रुणुध्वमृषयः सर्वं प्रवक्ष्यामि कमेण तत् ।
अमृतं ख्यागमाम्भोधे समुद्भृत्य ददामि वः ॥ ३० ॥

यत्र सर्वं जगद्विदं दर्पणप्रतिबिम्बवत् ।
उत्पन्नं य स्थितं लीनं सर्वेषां भासते सदा ॥ ३१ ॥

यदेव जगदाकारं भासतेऽविदितात्मनाम् ।
यद्योगिनां निर्विकल्पं विभात्यात्मनि डेवलम् ॥ ३२ ॥

गम्भीरस्तिमिताम्भोधिरिव निश्चलभासनम् ।
यत् सुभक्तिश्चैरतिशयप्रीत्या डैतववर्जनात् ॥ ३३ ॥

स्वभावस्य स्वरसतो ज्ञात्वापि स्वाद्वयं पदम् ।
विभेदभावमादृत्य सेव्यतेऽत्यन्ततत्परैः ॥ ३४ ॥

अक्षान्तःकरणादीनां प्राणसूत्रं यदान्तरम् ।
यदभाने न किञ्चित् स्याद्यच्छास्त्रैरभिलक्षितम् ॥ ३५ ॥

परा सा प्रतिभा देव्याः परं रूपं ममेरितम् ।
ब्रह्माण्डानामनेकानां बहिरुर्ध्वं सुधाम्भुधौ ॥ ३६ ॥

मणिद्वीपे नीपवने चिन्तामणिसुमन्दिरे ।
पञ्चब्रह्ममये मञ्चे रूपं त्रैपुरसुन्दरम् ॥ ३७ ॥

अनादिमिथुनं यत्तदपराभ्यमृषीश्वराः ।

तथा सदाशिवेशानौ विधिविष्णुत्रिलोचनाः ॥ ३८ ॥

गणेशस्कन्ददिक्रपालाः शक्तयो गणदेवताः ।

यातुधानाः सुरा नागा यक्षकिम्पुरुषादयः ॥ ३९ ॥

पूज्याः सर्वा मम तनूरपराः परिकीर्तिताः ।

मम मायाविभूढास्तु मां न जानन्ति सर्वतः ॥ ४० ॥

पूजिताऽऽमेव सर्वैर्दमि हृलमीडितम् ।

न मत्तोऽन्या काश्चिदस्ति पूज्या वा हृलदायिनी ॥ ४१ ॥

यथा यो मां भावयति हृलं मत् प्राप्नुयात्तथा ।

ममैश्वर्यमृषिगणेषु अपरिच्छिन्नमीरितम् ॥ ४२ ॥

अनपेक्ष्यैव यत्किञ्चिद् अहमद्रथीयिन्मयी ।

स्फुराम्यनन्तजगदाकारेषु ऋषिपुङ्गवाः ॥ ४३ ॥

तथा स्फुरन्त्यपि सदा नात्येभ्यद्वैतसिद्धिपुः ।

येतन्मे मुप्यमैश्वर्यं दुर्घटार्थविभावनम् ॥ ४४ ॥

ममैश्वर्यं तु ऋषयः पश्यध्वं सूक्ष्मया दृशा ।

सर्वाश्रया सर्वगता याप्यहं डेवला स्थिता ॥ ४५ ॥

स्वमायया स्वमज्ञात्वा संसरन्ती शिराहृलम् ।

भूयो विदित्वा स्वात्मानं गुरोः शिष्यपदं गता ॥ ४६ ॥

नित्यमुक्ता पुनर्मुक्ता भूयो भूयो भवाम्यहम् ।

निरुपादानसम्भारं सृजामि जगदीदृशम् ॥ ४७ ॥

धृत्यादि सन्ति अहुधा ममैश्वर्यपरम्पराः ।

न तद् गणयितुं शक्यं सलस्रवदनेन वा ॥ ४८ ॥

श्रुण्वन्तु सङ्ग्राहाद् वक्ष्ये मदैश्वर्यस्य लेशतः ।

जगद्वात्रा विचित्रेयं सर्वतः सम्प्रसारिता ॥ ४९ ॥

मम ज्ञानं अहुविधं द्वैताद्वैतादिभेदतः ।

परापरविभेदाख्य अहुधा यापि तद्गुलम् ॥ ५० ॥

द्वैतज्ञानं तु विविधं द्वितीयालम्भनं यतः ।

ध्यानमेव तु तत्प्रोक्तं स्वप्रराज्यादिसम्मितम् ॥ ५१ ॥

तस्यापि सकलं ज्ञेयं नियत्या नियतं यतः ।
 अपरं चापि विविधं तत्र मुख्यं तदेव हि ॥ ५२ ॥
 प्रोक्तमुप्यापरमयं ध्यानं मुख्यं क्लृप्तम् ।
 अद्वैतविज्ञानमेव परविज्ञानमीरितम् ॥ ५३ ॥
 मामनाराध्य परमां चिरं विधां तु श्रीमतीम् ।
 कथं प्राच्येत परमां विधामद्वैतसंज्ञिकाम् ॥ ५४ ॥
 तदेवाद्वैतविज्ञानं केवला या परा चितिः ।
 तस्याः शुद्धशामशीं द्वैतामशांभिर्भावकः ॥ ५५ ॥
 चित्तं यदा स्वमात्मानं केवलं व्यभिसम्पतेत् ।
 तदेवानुविभातं स्याद् विज्ञानमृषिसत्तमाः ॥ ५६ ॥
 श्रुतितो युक्तितो वापि केवलात्मविभासनम् ।
 देहाद्यात्मावभासस्य नाशनं ज्ञानमुच्यते ॥ ५७ ॥
 तदेव भवति ज्ञानं यज्ज्ञानेन तु किञ्चन ।
 भासमानमपि क्वापि न विभायात् कथञ्चन ॥ ५८ ॥
 तदेवाद्वैतविज्ञानं यद्विज्ञानेन किञ्चन ।
 अविज्ञातं नैव भवेत् कदाचिद्वेशतोऽपि य ॥ ५९ ॥
 सर्वविज्ञानात्मरूपं यद्विज्ञानं भवेत् भवतु ।
 तदेवाद्वैतविज्ञानं परमं तापसोत्तमाः ॥ ६० ॥
 जाते यादृशविज्ञाने संशयाच्चिरसम्भृताः ।
 वायुनेवाभ्रजालानि विलीयन्ते परं हि तत् ॥ ६१ ॥
 कामाद्विभासनाः सर्वा यस्मिन् सन्ति न किञ्चन ।
 स्युर्भ्रष्टं भ्रूणैरिव तद्विज्ञानं परं स्मृतम् ॥ ६२ ॥
 विज्ञानस्य क्वलं सर्वदुःखानां विलयो भवेत् ।
 अत्यन्ताभयसम्प्राप्तिर्माक्षे षत्युच्यते क्वलम् ॥ ६३ ॥
 भयं द्वितीयसङ्कल्पादद्वैते विदिते दृढम् ।
 कुतः स्याद् द्वैतसङ्कल्पस्तमः सूर्योदये यथा ॥ ६४ ॥
 ऋषयो न भयं क्वापि द्वैतसङ्कल्पवर्जने ।
 अतो यत्कलान्यत् स्यात्तद्विभयं सर्वथा भवेत् ॥ ६५ ॥

अन्तवत्तु द्वितीयं स्याद् भूयो लोके समीक्षाज्ञात् ।
 सान्ते भयं सर्वथैवाभयं तस्मात् कुतो भवेत् ॥ ६६ ॥
 संयोगो विप्रयोगान्तः सर्वथैव विभावितः ।
 कृलयोगोऽपि तस्माद्धि विनश्येदिति निश्चयः ॥ ६७ ॥
 यावदन्यत् कृलं प्रोक्तं भयं तावत्प्रकीर्तितम् ।
 तदेवाभयरूपं तु कृलं सर्वे प्रयक्षते ॥ ६८ ॥
 यदात्मनोऽनन्यदेव कृलं भोक्षः प्रकीर्तितः ।
 ज्ञाता ज्ञानं ज्ञेयमपि कृलं चैकं यदा भवेत् ॥ ६९ ॥
 तदा हि परमो भोक्षः सर्वभीतिविवर्जितः ।
 ज्ञानं विकल्पसङ्कल्पानं मौढ्यविवर्जितम् ॥ ७० ॥
 ज्ञातुः स्वस्थात्मरूपं तदादावनुपलक्षितम् ।
 उपलक्षक एवातो गुरुः शास्त्रं च नेतरत् ॥ ७१ ॥
 अतदेव हि विज्ञेयस्वरूपमभिधीयते ।
 ज्ञातृज्ञानज्ञेयगतो यावद् भेदोऽवभासते ॥ ७२ ॥
 तावज्ज्ञाता ज्ञानमपि ज्ञेयं वा न भवेत् क्वचित् ।
 यदा भेदो विगलितो ज्ञात्रादीनां मिथः स्थितः ॥ ७३ ॥
 तदा ज्ञात्रादिसम्पत्तिरेतदेव कृलं स्मृतम् ।
 ज्ञात्रादिकृलपर्यन्तं न भेदो वस्तुतो भवेत् ॥ ७४ ॥
 व्यवहारप्रसिद्धर्थं भेदस्तत्र प्रकल्पितः ।
 अतोऽपूर्वं लभ्यमत्र कृलं नास्त्येव किञ्चन ॥ ७५ ॥
 आत्मैव मायया ज्ञातृज्ञानज्ञेयकृलात्मना ।
 यावद्भाति भवेत्तावत् संसारो ह्ययलोपमः ॥ ७६ ॥
 यदा कथञ्चिदेतत्तु भायाद् भेदविवर्जितम् ।
 संसारो विलयं यायाच्छिन्नात्मनि वायुना ॥ ७७ ॥
 अेवविधमलाभोक्षे तत्परत्वं हि साधनम् ।
 तत्परत्वे तु सम्पूर्णे नान्यत् साधनमिष्यते ॥ ७८ ॥
 अपूर्णे तत्परत्वे तु किं सडस्रसुसाधनैः ।

तस्मात्तात्पर्यमेव स्थान्मुष्यं मोक्षस्य साधनम् ॥ ७९ ॥

तात्पर्यं सर्वथैतत्तु साधयामीति संस्थितिः ।

यस्तात्पर्येण संयुक्तः सर्वथा मुक्त एव सः ॥ ८० ॥

दिनैर्मासैर्वत्सरैर्वा मुक्तः स्याद्वाऽन्यजन्मनि ।

बुद्धिनैर्मल्यभेदेन चिरशीघ्रव्यवस्थितिः ॥ ८१ ॥

बुद्धौ तु भडवो दोषाः सन्ति सर्वार्थनाशनाः ।

यैर्जनाः सततं त्वेवं पथ्यन्ते घोरसंसृतौ ॥ ८२ ॥

तत्राद्यः स्यादनाश्वासो द्वितीयः कामवासना ।

तृतीयो जाज्यता प्रोक्ता त्रिधैवं दोषसङ्ग्राहः ॥ ८३ ॥

द्विविधः स्यादनाश्वासः संशयश्च विपर्ययः ।

मोक्षोऽस्ति नास्ति वेत्याद्यः संशयः समुदाहृतः ॥ ८४ ॥

नास्त्येव मोक्षे छत्याद्यो भवेदत्र विपर्ययः ।

अेतद्द्वयं तु तात्पर्यं मुष्यं स्यात् प्रतिबन्धकम् ॥ ८५ ॥

विपरीत निश्चयेन नश्येदेतद् द्वयं क्मात् ।

अत्रोपायो मुष्यतमो मूलच्छेदो न यापरः ॥ ८६ ॥

अनाश्वासस्य मूलं तु विरुद्धतर्कचिन्तनम् ।

तत्परित्यज्य सत्तर्कवर्तनस्य प्रसाधने ॥ ८७ ॥

विपरीतो निश्चयः स्याद् मूलच्छेदनपूर्वकः ।

ततः श्रद्धासमुदयादनाश्वासः प्राशयति ॥ ८८ ॥

कामाद्विवासना बुद्धेः श्रवणे प्रतिबन्धिका ।

कामाद्विवासनाविष्टा बुद्धिर्नैव प्रवर्तते ॥ ८९ ॥

लोकेऽपि कामी काम्यस्य सदा ध्यानैकतत्परः ।

पुरःस्थितं न पश्येथ्य श्रोत्रोक्तं श्रुणुयान्न च ॥ ९० ॥

कामाद्विवासितस्यैवं श्रुतं याश्रुतसम्मितम् ।

कामाद्विवासनां तस्माज्जयेद् वैराग्यसम्पदा ॥ ९१ ॥

सन्ति कामकोधमुष्णा वासनास्तु सडस्रशः ।

तत्र कामो मूलभूतस्तन्नाशे नहि किञ्चन ॥ ९२ ॥

ततो वैराग्यसंयोगाद् नाशयेत् कामवासनाम् ।
 आशा हि कामः सम्प्रोक्त अतन्मे स्यादिति स्थिता ॥ ९३ ॥
 शक्येषु स्थूलभूता सा सूक्ष्माऽशक्येषु संस्थिता ।
 दृढवैराग्ययोगेन सर्वा तां, प्रविनाशयेत् ॥ ९४ ॥
 तत्र मूलं काम्यदोषपरामर्शः प्रतिक्षणम् ।
 वैभुष्यं विषयेभ्यश्च वासना नाशयेदिति ॥ ९५ ॥
 यस्तृतीयो बुद्धिदोषो जाऽयत्तुपो व्यवस्थितः ।
 असाध्यः सोऽव्यासमुपैः सर्वथा ऋषिसत्तमाः ॥ ९६ ॥
 येन तात्पर्यतश्चापि श्रुतं बुद्धिमनारुढेत् ।
 तज्जाऽयं हि मडान् दोषः पुरुषार्थविनाशनः ॥ ९७ ॥
 तत्रात्मदेवतासेवामृते नान्यद्धि कारणम् ।
 सेवायास्तारतम्येन जाऽयं तस्य उराम्यडम् ॥ ९८ ॥
 जाऽयाल्पानल्पभावेन सद्यो वा परजन्मनि ।
 भवेत्तस्य कृलप्राप्तिर्जाऽयसंयुक्तयेतसः ॥ ९९ ॥
 सर्वसाधनसम्पत्तिर्मैव प्रणिधानतः ।
 उपयाति य यो भक्त्या सर्वदा मामकैतवात् ॥ १०० ॥
 स साधनप्रत्यनीकं विधूयाशु कृती भवेत् ।
 यस्तु मामीश्वरी सर्वबुद्धिप्रसरकारिणीम् ॥ १०१ ॥
 अनादृत्य साधनैकपरः स्याद् मूढभावतः ।
 पदे पदे विडम्बेत कृलं प्राप्येत वा न वा ॥ १०२ ॥
 तस्मात्तु ऋषयो भुष्यं तात्पर्यं साधनं भवेत् ।
 अेवं तात्पर्यवानेव साधकः परमः स्मृतः ॥ १०३ ॥
 तत्र मद्भक्तियुक्तस्तु साधकः सर्वपूजितः ।
 सिद्धिरात्मव्यवसितिर्देहानात्मत्वभावना ॥ १०४ ॥
 आत्मत्वभावनं नूनं शरीरादिषु संस्थितम् ।
 तदभावनमात्रं तु सिद्धिर्माँड्यविवर्जितम् ॥ १०५ ॥
 आत्मा व्यवसितः सर्वैरपि नो डेवलात्मना ।
 अत अेव तु सम्प्राप्ता मडानर्थपरम्परा ॥ १०६ ॥

तस्मात् डेवलशिन्मात्रं यद् देडाधवत्मासकम् ।
 तन्मात्रात्मव्यवसितिः सर्वसंशयनाशिनी ॥ १०७ ॥
 सिद्धिरित्युच्यते प्राज्ञैर्नातः सिद्धिरनन्तरा ।
 सिद्धयः भेद्यरत्वाधा अणिमाधास्तथैव य ॥ १०८ ॥
 आत्मविज्ञानसिद्धेस्तु कलां नार्हन्ति षोडशीम् ।
 ताः सर्वास्तु परिच्छिन्नाः सिद्धयो देशकालतः ॥ १०९ ॥
 षयं स्यादपरिच्छिन्नाः स्वात्मविधा शिवात्मिका ।
 स्वात्मविधासाधनेषु ताः सर्वाः सुप्रतिष्ठिताः ॥ ११० ॥
 आत्मविधाविधावेतास्त्वन्तरायप्रयोजकाः ।
 डिं ताभिरिन्द्रजात्मात्मसिद्धितुल्याभिरीडितम् ॥ १११ ॥
 यस्य साक्षाद् ब्रह्मपदमपि स्यात्तृणसम्मितम् ।
 डियन्त्येताः सिद्धयो वै कालक्षपाण्डेतवः ॥ ११२ ॥
 तस्मात् सिद्धिर्नेतरा स्यादात्मविज्ञानसिद्धितः ।
 ययाऽत्यन्तशोकनाशो भवेदानन्दसान्द्रता ॥ ११३ ॥
 सैव सिद्धिर्नेतरा तु मृत्युग्रासविमोचिनी ।
 षयमात्मज्ञानसिद्धिर्विधाभ्यासाभेदतः ॥ ११४ ॥
 बुद्धिर्नैर्मल्यभेदाख्य परिपाकविभेदतः ।
 संक्षेपतस्तु त्रिविधा योत्तमा मध्यमाऽधमा ॥ ११५ ॥
 लोके द्विजानामृषयः पठितश्रुतिसम्मिता ।
 मेधया य मडाभ्यासाद् व्यापारशतसङ्कुला ॥ ११६ ॥
 अप्यस्मलितवर्णा या पठिता श्रुतिरुत्तमा ।
 समाडितस्य व्यापारेऽसमाडितस्य यान्यदा ॥ ११७ ॥
 पूर्ववधाऽप्यस्मलिता पठिता मध्यमा श्रुतिः ।
 या सदा ङ्यनुसन्धानयोगादेव भवेत्तथा ॥ ११८ ॥
 पठिता श्रुतिरत्यन्तास्मलिता त्वधमा डि सा ।
 अेवमेवात्मविज्ञानसिद्धिरुक्ता त्रिधर्षयः ॥ ११९ ॥
 या मडाव्यवहारेषु प्रतिसन्धानवर्जने ।

अन्यदा तद्गर्जने वा सर्वदा प्रतिसन्धितः ॥ १२० ॥
 अन्यनूनाधिकभावा स्यात्सोत्तमा मध्यमाऽधमा ।
 अत्रोत्तमैव संसिद्धेः परा काष्ठा निरूपिता ॥ १२१ ॥
 स्वप्रादिष्वप्यवस्थासु यदा स्यात्परमा स्थितिः ।
 विचारक्षणतुल्येव सिद्धिः सा परमोत्तमा ॥ १२२ ॥
 सर्वत्र व्यवहारेषु यत्नात् संस्कारबोधतः ।
 यदा प्रवृत्तिः सिद्धेः सा परा काष्ठा समीरिता ॥ १२३ ॥
 अयत्नेनैव परमे स्थितिः संवेदनात्मनि ।
 अव्याहता यदा सिद्धिस्तदा काष्ठा समागता ॥ १२४ ॥
 व्यवहारपरो भावान् पश्यन्नपि न पश्यति ।
 द्वैतं तदा हि सा सिद्धिः पूर्णतामभिसङ्गता ॥ १२५ ॥
 जागरादौ व्यवहरन्नपि निद्रितवद् यदा ।
 स्थितिस्तदा हि सा सिद्धिः पूर्णतामभिसङ्गता ॥ १२६ ॥
 अेवं सिद्धिमनुप्राप्तः सिद्धेषूत्तम उच्यते ।
 व्यवहारपरो नित्यं न समाधिं विमुञ्चति ॥ १२७ ॥
 कदाचिदपि मेधावी स सिद्धेषूत्तमो मतः ।
 ज्ञानिनां विविधानां य स्थितिं जानाति सर्वदा ॥ १२८ ॥
 स्वानुभूत्या स्वान्तरेव स सिद्धेषूत्तमो मतः ।
 संशयो वापि कामो वा यस्य नास्त्येव लेशतः ॥ १२९ ॥
 निर्भयो व्यवहारेषु स सिद्धेषूत्तमो मतः ।
 सर्वं सुभञ्च दुःभञ्च व्यवहारञ्च जागतम् ॥ १३० ॥
 स्वात्मन्येवाभिजनाति स सिद्धेषूत्तमो मतः ।
 अत्यन्तं बद्धमात्मानं मुक्तं यापि प्रपश्यति ॥ १३१ ॥
 यः स्वात्मनि तु सर्वात्मा स सिद्धेषूत्तमो मतः ।
 यः पश्यन् बन्धजालानि सर्वदा स्वात्मनि स्फुटम् ॥ १३२ ॥
 मोक्षं नापेक्षते क्वापि स सिद्धेषूत्तमो मतः ।
 सिद्धोत्तमोऽलमेवेह न भेदस्त्वावयोः क्वचित् ॥ १३३ ॥

अेतद्वा ऋषयः प्रोक्तं सुस्पष्टमनुयुक्तया ।
अेतन्मयोक्तं विज्ञाय न क्वचित् परिमुह्यति ॥ १३४ ॥
एत्युक्त्वा सा परा विद्या विरराम भृगुद्रुड ।
श्रुत्वैतदृषयः सर्व सन्देहमपडाय य ॥ १३५ ॥
नत्वा शिवादीन् लोडेशान् जग्मुः स्वं स्वं निवेशनम् ।
विद्यागीता मयैषा ते प्रोक्ता पापौघनाशिनी ॥ १३६ ॥
श्रुता विचारिता सम्यक् स्वात्मसाम्राज्यदायिनी ।
विद्यागीताऽत्युत्तमेयं साक्षाद्विद्यानिरुपिता ॥ १३७ ॥
पठतां प्रत्युडं प्रीता ज्ञानं दिशति सा स्वयम् ।
संसारतिमिराम्भोधौ मज्जतां तरणिर्भवेत् ॥ १३८ ॥
एति श्रीत्रिपुरारुडस्ये ज्ञानभरुडे
विद्यागीतानाम विंशतितमोऽध्यायः ॥

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

—
vidyAgItA

pdf was typeset on September 17, 2023

—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

